

ZOŠIDLO

a lúpež v Zamuchlákoch

Guy Bass

Ilustroval Pete Williamson

ZOŠIDLO

a lúpež v Zamuchlákoch

Josephovi, Freddiemu a Emily

GUY BASS

Phoebe

PETE WILLIAMSON

ZOŠIDLO

a lúpež v Zamuchlákoch

Guy Bass

Ilustroval Pete Williamson

slovar

Deň obžerstva

Prastarý chválospev
vo forme básne,
dokonca rýmovaný

Obžerstvo je hnusný hriech,
no raz ročne zvolám: „Nech!“
Na Deň obžerstva nás nútia
napchať si brucho do prasknutia.

Striednosť je pre úbožiaka,
mňa kus džganca viacej láka.

Tak sa nadžgaj do sýtosti,
nech ťa neunesú kosti.

V Deň obžerstva vládnu žrúti,
futruj, futruj, zem sa krúti.
Zožer hoc koňa, polievku z kozej hlavy,
jedz, šrotuj, pchaj sa, dokiaľ ťa to baví.

I keď ti brucho praská,
odstrelí z opaska pracka.
Ak ešte dokážeš vstať od stola,
zjedol si málo, vráť sa do kola.

VITAJTE
V
ZAMUHLÁKOCH

(POČET OBYVATEĽOV 664)

Niekedy prednedávnom

Kadejaké
čaje

Obchod pani Žbrndy

PROLÓG

VŠETCI SÚ VÍTANÍ (Takmer)

Ach, Zamuchláky v zime! Hoci vzduch bol svieži a hmla hustá, privítanie bolo vrelé ako oheň v kozube. Akí sú len obyvatelia tohto mesta šľachetní! Nikdy nešetria plnkou do koláčov! Vždy vás vítajú s úsmevom. I keď krivým! Možno ste si poštekli brucho pohárom zlatého moku v Hlásnej trúbe alebo ste uchlipkávali posilňujúci nápoj v Kadejakých čajoch u pani Žbrndy. V každom prípade ste rovnako vítaní ako výdatný vývar z voľa počas Dňa obžerstva – zimného festivalu žrútov!

Pokiaľ, pravdaže, nie ste *obluda*. Veľactení obyvatelia Zamuchlákov totiž dobre vedeli, čo je to žiť v strachu z oblúd, príšer a zo šialených tvorov. Nad mestom sa odnepamäti týčil hrad Fantazmor. Stál vysoko na vrchu a vrhal na mesto zlovestný tieň. Fantazmor bol domovom najšialenejšieho profesora na svete – profesora Erazmusa. Deň čo deň sa profesor lopotil vo svojom pochmúrnom laboratóriu a vytváral jednu neprirodzenú príšeru za druhou, až kým hrad nebol plný oblúd – a tie neboli v Zamuchlákoch vítané.

Znepokojení obyvatelia mesta však ani len netušili, že vo Fantazmore nežijú len obludy. Medzi jeho múrmi sa skrývali tvory oveľa nepredvídateľnejšie, nezvyčajnejšie a desivejšie.

A všetky príšerne *hladné*.

PRVÁ KAPITOLA

MALE HRÔZY

(Niet úniku)

OBLUDY SA NEBOJA TMY
My obludy sa nebojíme tmy,
zakrádame sa a plazíme v noci.
No vydržať to, čo vyvádzaajú
malé hrôzy,
nie je veru ani v našej moci.

Podpísali
tvory z fantazmoru

Počuješ to? Prichádzajú malé hrôzy,“ zašepkala Arabela. Bolo to strapaté, asi desaťročné dievča s vlasmi ako vtáacie hniezdo, milujúce šialené a obludné veci. Arabela hľadela na staré drevené dvere. „Modli sa, modli sa, Zošidlo.“

„Čo keby sme sa skryli? Možno je ešte čas,“ ozval sa roztraseným hlasom. Zošidlo naklonil holú popolavú hlavu a prechádzal si prstami po švíkoch svojej pozošívanej tváre. V diaľke bolo počuť dunenie.

„Už nemáme čas ani ujsť, ani sa skryť,“ odvetila Arabela, lebo malé hrôzy bolo počuť čoraz viac. Pozrela na veľký mosadzný zvon, ktorý Zošidlo zvieral v drobnej rúčke. „Privolal si ich. Už niet úniku. Niet úniku pre nikoho z nás.“

„Ale... ale ja neviem, či to zvládnem. Neviem, či...“ zajachtal Zošidlo so zvonom v ná-

ručí, keď sa podlaha začala triasť. „Na to už je neskoro! Už sú tu!“ vykrikla Arabela.

TRESK!

Dvere sa otvorili a miestnosť zaliala vlna detí. Ich rovnaké uniformy, kedysi čistučké a vyžehlené, boli už po prvom týždni na hrade zodraté a ošúchané. Ich vlasy, pred tým úhľadne učesané, teraz trčali na všetky strany.

„Aáá!“ zapišťal Zošidlo, pustil zvon, ktorý zacvendžal, a skryl sa za roztrhaný záves, aby ho nepodupali.

Aj napriek tomu, že vyzeral čudne, si ho deti sotva všimli. Koniec koncov, prvý tvor profesora Erazmusa trávil väčšinu svojho života ukrytý v tieňoch a vychádzal iba preto, aby vyliečil zo zúrivosti čoraz nepredvídateľnejšie výtvary svojho pána. Veľmi dobre ovládal umenie nepovšimnutelnosti.

Lenže Zošidlo sa nemohol skryť pred zodpovednosťou. Dni, kedy sa skrýval, sa dávno pominuli. Malé hrôzy boli jeho problém – a musel ho vyriešiť.

„Je ich *tol’ko*,“ zahundral. Sledoval stovku sirôt, ako sa tlačia, aby zaujali miesto okolo dlhého provizórneho stola zloženého zo siedmich menších stolov, na ktorom bolo starostlivo poukladaných sto misiek a lyžíc.

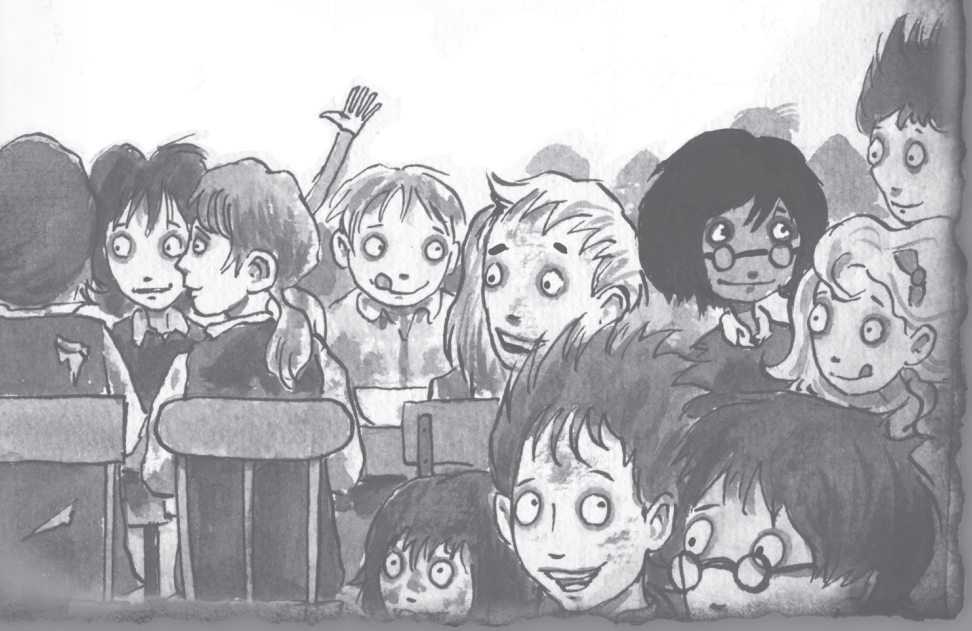
„Toto je žalostná situácia. Hrad Fantazmor nie je predsa miesto pre

ľudí," vzdychla si Arabela a zdvihla zvon zo zeme, kým sa deti škriepili o miesta. „Mal by byť plný oblúd!“

„Mrzí ma to, Arabela, lenže čo iné som mohol urobiť?“ odvetil Zošidlo prilepený na závese. „Ved' vieš, že ich sirotinec viedla zlá pavúčia pani, ktorá sa kúmala ich dušami.“

„Áno a vďaka tebe je na dne jazera, mŕtvejšia ako kľučky na dverách,“ zavrčala Arabela a našuchorila si strapaté vlasy. „Nechápem, prečo sme museli túto bandu dovliecť práve sem.“

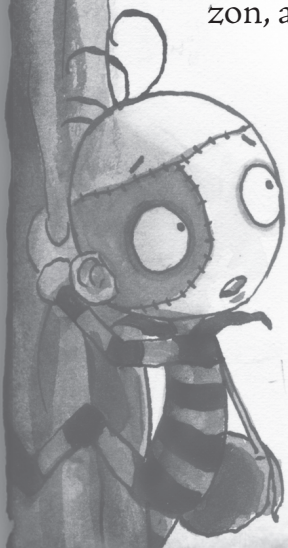
„Nemohli sme ich tam nechať,“ namietol potichu Zošidlo. „Nemal sa o ne kto postarať. Nemali...“

„Áno, áno, *chudáci* malí chuligáni,“ uškrnula sa Arabela. „Ide o to, že som celý týždeň nevidela ani jedinú príšeru! Ešte aj Mor odmietal zletieť dolu zo stropu.“ Zošidlo pozrel hore a videl, že Arabelin miláčik opitopier (polopica, polonetopier) sa prechádza po križujúcich sa stropných trámoch a nervózne vykrikuje. „Jabi-jabit! Cvrítiky!“

„Vidíš?“ dodala Arabela. „Videla som, ako si raz odhryzol prst, ale ani on nie je taký blázon, aby sa tu motal, keď sú tu malé hrôzy.“

Odkedy sem prišli tí malí chuligáni, všetky hradné obludy sa *skrývajú*.“

Zošidlo veľmi dobre chápal, prečo sa príšery utiahli do tmav-

ších kútov hradu. Deti boli ako prírodný životel – ako smršť, hlučné a nepredvídateľné. Zošidla prítomnosť sirôt natoľko zmohla, že s nimi len ledva-ledva vydržal v jednej miestnosti.

„Nemyslel som si, že budú také... živé,“ priznal, opatrne zliezol po závese a zoskočil na zem k Arabele. „Pred týždňom boli tiché, ale teraz...“

„Teraz sú hlučnejšie ako trúba v potrubí!“ zavrčala Arabela a tresla zvon na stôl.

„Aspoňže v tom nie sme sami,“ dodal Zošidlo krčiaci sa za Arabelinou nohou. „Aspoňže máme...“

TREEESK!

Dvere na druhom konci miestnosti sa rozleteli a dnu vošiel obludný tvor. Bola to smiešna kombinácia rôznych častí s dlhým chvos-

tom, tromi rukami a jediným okom v strede tváre. Tvor mal na hlave vysokú kuchársku čiapku a v dvoch najväčších rukách niesol veľikánsky hrniec, že by sa doň vmestili aspoň tri ovce.

„PRÍŠERY temného hradu FANTAZMORU!“ zaburácal Tvor-netvor a zdvihol hrniec. „PODÁVA sa FANTAZVEČERA!“

DRUHÁ KAPITOLA

NECH ŽIJE ŠÉFKUCHÁR!

(Najlepšia chuť,
akú si viete predstaviť)

ŠIALENÁ ÚVAHA Č. 453

„Ochutnávanie a trávenie sú luxus
vyhradený pre tých menej šialených.“

*Z Príležitostne vedeckých príspevkov
profesora Erazmusa Erazmusa*